

A SIKER APÁTIÁJA

Nagyhatású mesterekben, örökérvényű útmutatásokban, példaképekben nemigen bővelkedő, ingerszegény életem egyik alapvető története Darnyi Tamáshoz köthető. Amikor véget ért az első olimpiai győzelmét követő eredményhirdetés, megrohanták az újságírók, az orra alá dugtak egy erdőnyi mikrofont. Egymás szavába vágva faggatták a felajzott riporterek, s mikor közülük a leglelkesebb a többieket túlharsogva feltette azt a kérdést, hogy mit érez most, mikor az elvégzett irtózatossá edzés munka eredményeképpen a csúcsra feljutott, s ott állhatott egy olimpián, a világot legyőzve, a dobogó legfelső fokán, ez a hatalmas sportember maga elé nézve elgondolkodott, hosszasan hallgatott, majd nem szó szerint, de a lényegre tekintve - a következőképpen nyilatkozott: Jeges réműletet. Most, hogy elértem mindent, amit sportoló elérhet, fogalmam sincs, mi legyen a célom, nem tudom, mi következik, hogyan lesz ezután.

Jól emlékszem, mennyire megdöbbenett ez a válasz: nem értettem, nem tudtam mit kezdeni vele egyáltalán. Éretlen voltam még, nyers és fiatal, előttem állt még a kiképzés, amit valódi megpróbáltatásoknak mondanak. Azt a korszakomat éltem, amikor azt hiszi az ember, az élet egy permanens fátylaszövet, melynek során eljutunk valahonnan valahová; kitűzzük a célokat, oszt' dzsavesz: az adott irányba folytonosan előre haladunk. Buktatók, kitérők persze vannak, de állandó jelleggel megyünk. E később teljesen tévesnek bizonyult stratégia, naiv életfelfogás talaján még arra is gondoltam, nem normális ez az ember, hiányzik egy kereke. Feljutott a csillagokba, örök időkre a sporttörténelem része lett, megvalósította az álmait - erre fel tanácstalan. Bizonytalan a jövőt illetően, személyes sorsát gödörben érzi, fönt, a világ tetején. Mit akar ez?

Kaptam aztán később bőven a kakaós kalácsból- se kiköpni, se lenyelni nem lehetett. Nem hogy távlati tervekben gondolkoztam volna: az volt az életcél hogy az éppen zajló, aktuális napnak valahogy vége legyen. Az este volt a vágyak netovábbja, amikor aludni lehet, s akárhogy figyeltem befelé, magam sem bírtam odabent sok egyebet felfedezni, mint jeges réműletet. Csak én nem alkottam maradandót, nem értem el, nem hoztam létre semmi olyasmit, ami fennmarad. Mint aki összerág, és jóízűen elfogyaszt egy üvegtálat, olyan voltam legbelül, kívülről meg úgy láttam magam, mint mikor egy hangya teljes erőbedobással görget egy - a testénél ötször nagyobb méretű - galacsint; küzd, mint a fene, de közben szemernyi esélye sincs arra, hogy terhével valaha is élve hazaér. Vidám időszak volt, lehetett szeretni az életet.

Aztán, mikor megnyugtató módon túljutottam rajta, akkor jutott eszembe újra Darnyi Tamás immár végtelenül mélynek, bölcsnek érzett hajdani nyilatkozata. Arról az úrról beszélhetek én is, ami kitölti az ember teljes térfogatát bárminemű teljesítmény elvégzése után, abban a szúrásban, miután az első megkönnyebbülés lefut az agyon. A magány, a szomorúság átható szeléről ami megcsapja a jóízűen fáradt lelket bárminemű testre szabott projekt befejezésekor - legyen szó egy négy éven át tartó aszketikus napi munka árán megírt könyvről, egy tíznapos pokoli lakásfestésről, vagy egy földön túli, mámoros kielégüléssel járó szeretkezésről akár. Pár másodperc, míg belescap a dolgozó a levegőbe: megcsináltam, a rohadt életbe, csak megcsináltam, na ugye, hú, de jó most, de piszok boldog is vagyok - ám mindez csak addig tart, míg a kilép a programból, elmossa a hengereket, megsimogatja a partnerét, azután a Darnyi-féle tanácstalansággal, a kozmikus üresség kongó hangjaival kell szembesülnie. Hol vagyok most, hova értem. Mi fog következni. Hogyan lesz ezután. Azért a pár másodpercért görgetjük a galacsint sokszor hosszú évekig. Az igazi megmérettetés azonban csak ezután következik: tudunk-e a jeges úrral, a beálló szédítő hiánnyal, az ijesztő semmivel, a dermedt szomorúsággal, a siker apátiájával kezdeni valamit.

A KIVESÉZETT SZENVEDÉLY

SZENVEDÉLYBETEGSÉGEK. ADDICTOLOGIA HUNGARICA

Noha két napi-, három hetilappal és négy-öt folyóirattal birkózok meg rendszeresen, mind között a Szenvedélybetegségek című periodika tanulmányozása nyújtja a leghevesebb élvezetet. Lelkes híve, rabja vagyok; adekvát módon, szenvedélyesen szeretem.

A kilencvenes évek elején indított hiánypótló szaklap abban a szúrásban alkalmasnak mutatkozott arra, hogy betöltse nálam a szamizdatok megszűnése által keletkezett űrt a sajtópiacon. Az aktuális számok beszerzése ugyanis éppoly komoly nehézségekbe ütközik, mint hajdan az illegális lapoké, sőt, lehet azt mondani, a jelentésszerű, kifejező újságárusi tekintetek oktánszáma még magasabb a debreceni standokon, ha azt mondja az ember: *a Szenvedélybetegségek új számát, lesszives'*, mintha '81-ben *Beszélőt* kért volna ott ugyanő. Mivel nekem ez a közlöny betevő falatom, jobb híján az esetemben enyhén szólva túlreprezentált szakmabeli rokonok és családtagok jószándékú segítségére hagyatkozom, ám mert ennek kinyilvánítása sajnos nem éri el a folyóirat színvonalát és határfokát, néha hónapokig kell az elvonási tünetekkel küzdenem, azok meg - mint azt jól tudják a rokonok és családtagok - a függőknél hevesek. Ilyenkor az ilyenek idegesek.

A kéthavonta megjelenő, magát a Magyar Addiktológiai Társaság szakfolyóiratánaként definiáló közlöny szerkesztője és felelős kiadója a jó Buda Béla, aki a pszichológia egyszemélyes Vágó Istvánja, Bajor Imréje, Gálvölgyi Jánosa: ha bekapcsolod a készüléket, előbb-utóbb feltűnik. Elhivatottsága, munkabírása nem ismer határokat. Pedig a helyzete egy csöppet sem irigylésre méltó: mint mindenkinek, akik szerkesztenek, neki is hamar fel kellett ismernie, hogy a szerkesztő legnagyobb ellensége nem más, mint a szerző, már azon az olvasón túl, aki baszik megvenni az általa szerkesztett újságokat, kiadványokat. Ebből adódóan az egyes számok elé írt

bevezetőiben gyakorta kifakad, szélmalomharcnak látja a lapba fektetett hatalmas energiát, a recenzensek megbízhatatlanságára, a határidők léha elsummantására hivatkozik, s a kézirat átdolgozására eléggé el nem ítélt módon nem hajlandó szerzők szíves tájékoztatására bogaras akkurátussággal, százalékos kimutatásban közli a leadott anyagok előkészítésének egyes fázisait. Amiből is megtudhatjuk, a publikáló pszichiáterek és pszichológusok nem kevésbé lusta dögök, mint - teszem azt - a szépirodalmi recenzensek, ugyanis 30-35 százaléuk a 60-65 százalékban elvégzett szerkesztői átdolgozás után mintegy 15 százalékban igényelt további javítási-finomítási kérés ellenére egyszerűen visszalép, "mert nem tudja vagy nem akarja a szükséges munkatöbbletet elvégezni", holott, teszi hozzá a jó Buda, a közlést kizáró szerkesztői elutasítás egészen ritkának mondható. (VI. évf, 1988/1.)

Ez az engedékenység szerencsére nem látszik a folyóiraton, melynek borítóján *az alkohol, drog, dohányzás, öngyilkosság, szexualitás, játék, munka és hatalom* szavak pontosítják a szenvedélyek tárgyát és természetét, szemernyi kétséget sem hagyva atekintetben, hogy odabent mire számíthatunk. Mivel magam, bánatomra, a drogot leszámítva, így vagy úgy az összes kategóriában érintett vagyok, valósággal falom az érdekesebbnél érdekesebb közleményeket. Leginkább az érdekel, hogy a borítón feltüntetett tárgykörökben hol húzódnak meg az életélvezetek normálisnak mondható, érthető és tolerálható hajszolásának és az *abúzustípusú* viselkedésmórnak a határai, illetve mik a szerekekkel, öngyilkossággal, szexszel, játékkal, munkával és hatalommal történő *visszaélés*, illetve az ezektől való *függés* kritériumai a tudomány mai állása szerint. Én ugyanis, hogy őszinte legyek, harmincnyolc munkás évet számláló életem során nem láttam még olyan embert, aki az alkoholt - hogy egy példát kiragadj aki *rendeltetésszerűen* használta volna, holott az egészségnek, mint erre a lap többéves, kitaró olvasása során rábredtem, ez a minimális feltétele. Ebből viszont egyenesen következik, hogy körülöttem mindenki nagyon beteg, csak nem tudja, mert nem olvassa a *Szenvedélybetegségek* című folyóiratot. Mindazonáltal - más vizekre evezve át - roppant módon foglalkoztat, hogy ez a nem dependens, de még csak nem is abúzus-jellegű "rendeltetésszerű"

magatartás, használati forma hogyan néz ki a nemi élet területén: meglövöm, oszt' odébb állok? - nem, ezt nem gondolhatják így az ebben a tárgykörben szemérmes hallgatásba burkolózó pszichiáterek. De éppígy szívesen olvasna arról is a kíváncsi ember, hogy az öngyilkosság, vagy akár a kísérlet, mikor, melyesetben "rendeltetésszerű", hisz biztos láttak a szakemberek is már olyat, amikor nincs az ürgének különösebb baja, mégis, mert elég volt, arra jut, hogy leteszi a bendzsót, befejezi. Ám mivelhogy ez a lap a fehér holló leírása helyett az elterjedtebb madárfajok feltérképezésére vállalkozik, tényleg csak a kéjsóvár, aberrált, szőröző perverznek lehet hiányérzete. A metadonfenntartó kezelés hatékonyságának, s a társas kapcsolatokra gyakorolt hatásának vizsgálatától a folyadék túlfogyasztó idült pszichiátriai beteg kórtörténetén át a nigériai alkoholproblémák jellegének felderítéséig, az öngyilkossági kísérletek asszertív tréninggel történő terápiájának leírásáig, az agyműködés és az alkoholfüggőség problematikájáig, az interneten megjelenő mentális zavarok bemutatásáig van itt minden, ami szem-szájnak ingere - miáltal ez a folyóirat egyszerre látja el a szakmai fórum, a személyes problémákra az áramütés erejével ráébresztő sokkterápia, valamint a krízis intervenció komplex feladatkörét. Ez utóbbit oly módon, hogy hasonló esetek, ismerős tünetek, begyakorolt kóros attitűdök, torz cselekvésmoდეlek és súlyosabbnál súlyosabb mentális zavarok egész sorával, érzékletes tárházával nyugtatja meg kéthavonta az olvasót atekintetben, hogy állapota unikumnak, rendkívülinek volna mondható. O pedig ennél fogva immár megkönnyebbüléssel, a reális önértékelés talaján lapozhat felüdülni a könyvismertetések felülmúlhatatlan jelzőzuhataggal operáló ájult kollegiális benyalásaiig, s onnan is tovább: a nemzetközi konferenciákról szóló élvezetes beszámolók rovataíig, ahol az utakat szponzoráló gyógyszergyárak jóságán túl érzékletes módon ecsetelik az ellátás körülményeit, különös tekintettel a szállodai szoba minőségére és a svédasztalra, a nemzetközi tapasztalatokkal felvértezett pszichiáterek. (*Kiadja a Területi Általános Megelőző Addiktológiai Szakgondozásért Alapítvány és az Országos Alkohológiai Intézet. Megjelenik évente hatszor. Az egyes számok ára 200 Ft*)

CSÚCSRAJÁRATÁS

EGY KELETI ODAFÖNTI KILÁTÁSAI

A Küküllő utcában aznap is úgy indult az élet, mint minden szombaton. A férfiak pihentek, boltba indultak a háziasszonyok. Amikor megjöttek, jó nehéz cekkerrel, a férfinép kelt útra, kézben a Népsporttal, egy megérdemelt vilmoskörtét elfogyasztani. A varjak károgtak, a guberálók guberáltak, valahol ütemesen vertek egy gyereket. Minden jel arra vall, gondolhatta a laikus, hogy ma sem lesz itt forradalom. De aztán hirtelen minden megváltozott.

A jobb kéz, az rendben volt, pokrócot már láttak, de a balban egy hóláncot cipelt az illető. Hogy hólánc volt, nem mondjuk kutyára való, az egyfelől abból lett nyilvánvaló, hogy a környéken egyáltalán nem volt semmi kutyára utaló jel, mozgás vagy hanghatás tapasztalható, másfelől hogy elszánt módon letérdelt az autó mellé a takarón. Na, erre már lelassult az amúgy sem túl pörgős tempó, ami - tekintve, hogy hetek óta nem esett hó Debrecenben, hegy pedig száz kilométeres körzetben nem található - nem volt különösebben meglepő. Mi van Tibikém, tán kimégy Szoboszlóra - próbálta az indítékot kinyomozni P., a tornatanár, úgy, hogy lehetőleg az egész utca hallja, s megjegyzése a fent említett körülmények ismeretében, ismerjük el, viszonylag szellemesnek

volt mondható. Nagyjából egy időben azzal, hogy P. többeket ilyen jól megnevettetett, nevezett feladta a reménytelen kísérletet, részben mert azonnal belátta, hogy mégiscsak az éj leple alatt kellett volna élete első ezirányú tevékenységével próbálkoznia, ha már hetek óta avval álmodik, hogy fél kettőkor de éjjel! - mínusz húsz fokban csinálja mindezt, hóviharban, egy akkora ausztriai emelkedőn, amelyen lassan a hátra fordul a gép, s közben tömbbe fagyott gyerekei közül az egyik enni, a másik inni kér, a harmadiknak pedig épp pisilni kell, részben meg, mert bölcs volt, így addigra rájött, hogy a dobozon sárgával szereplő *3 Minuten!* a legátlátszóbb, a legszemetebb, a leghuzagabb reklámfogás, amit valaha is kitalált a földön a naiv és gyanútlan vásárló átverésére szakosodott ipari termelés. Elvben rendkívül okosan, gyakorlatilag mégis tudatlanul vágott neki tehát az útnak másnap Tibike.

*

Debrecenből? - kérdezte Sopronban a monitorra meredt tizenhét esztendő határőr bajtárs elképedve, láthatóan új volt neki, hogy onnan is sieljenek. Már épp felébredt bennem az a karcos, érzelmileg markáns, de tárgyában kissé alakatlan keleti öntudat, ami az Avason, majd a DVTK B-középből nyerte el tartalmi lényegét, hogy aztán ráakadjon ez a síkvidéki, konzerváló, megkötő homok, de eszembe jutott, hogy pont így volt ez nálam, amikor pályakezdő voltam: feszt meglepődtem mindenben. Ennélfogva pusztán szemmel operáltam, s kulturáltan visszafogott módon gördültünk át abba az országba, melynek neve ugyan kétségtelen tény volt, nem úgy viszont a célállomás, mivel az nem szerepelt a térképeken, de a feleségem szerint létezett. Nekivágtunk tehát, mint Amundsen, isten segedelmével a nagy ismeretlennek, utánunk, gondoltam, miközben a Kossuth rádió is elment, a vízözön. Na most, az ausztriai utakról azt kell tudni, hogy az S6-ost egy idő után minden külön értesítés nélkül S36-osnak, majd pedig sima 306-osnak kezdik hívni, jeges rémületbe ejtve a sofőrt, hogy aztán valahol Semmering után váratlanul visszaváltson a számozás, valamint hogy illúzió azt gondolni, hogy meg lehet spórolni az autópálya-matricát. Ami ugyanis a tavalyi térképen még közel sem volt sztráda, idénre az lett, ahogy a tényállás mutatta, ástak néhány három kilométeres alagutat ripszropsz, nagy dolog. Odaállt egy mérnök a hegy elé térképpel, megmutatta az útirányt, intett a lapátos csávóknak, oszt' dzsavesz. Távozóban még visszaszólt, keddre meglegyen.

*

Áldozatos munkájuknak s a harmadrendű stájerországi hegyi utak labirintusában parádésan eligazodó navigátoromnak hála, sötétedésre meglett a keresett hely. A rohamosan fokozódó szürkületben első blikkre csak az vált világossá, miért nem szerepel ez a hely a legrészletesebb osztrák térképeken sem: öt házból állt az egész, ráadásul a sötétedés ritmusában menekültek éppen, mint az örült, az emberek. Körülbelül tíz perc alatt az egész környék kiürült, elnéptelenedett, de teljesen - lehetett állni a néma, jeges vaksötétben, s tekergetni a nyakat. Nem kell mondjam, hogyan hat rám egy efféle megérkezés, valami, ami elvileg kezdet volna, láthatóan mégis maga a vég, úgyhogy teljes szívből, vágyakozva tekintetem a legutolsó autó ködbevesző féklámpája után, ezerszer is elátkozva azt a végzetes pillanatot, amikor egy bólintás, valamint egy kitöltött utalvány formájában realizálódott ez a hosszú évek óta formálódó családi terv; visszavonhatatlanul. Mindazonáltal, meg kell valljam, az a lehetőség sem hatott rám delejes erővel, hogy leereszkedjünk az épp abszolvált három méter széles, infernális hágón, s - mondjuk másnap reggel - újra Debrecenben legyek. Álljunk itt kicsikét, hátha jön egy élő ember, gyerekek. De nem jött senki egyáltalán: se holt, se eleven.

*

A lányom volt Juliska, én pedig Jancsi, amint szolidan bekopogtunk az egyetlen pislákoló fényű házikó ajtaján. Jött is a banya azonnal, amiként írva van, villámló tekintet lövellt ránk, erősen rosszallva, hogy még mindig itt vagyunk. Csak most jöttünk, kezicsókolom, próbáltam tisztázni eléggé ingatagnak tetsző státuszunkat, mert éles ésszel azonnal rájöttem: azt hiszi, az előző turnus utolsó mohikánjaiként zavarjuk még mindig a konyhai romeltakarítást. Ettől még, ha nem hisz nekem, ha továbbra sem tágít, s így is elzavar, bizonyosan elkullogtam volna, de meg lehetett győzni szerencsére: egyszerűen korán érkeztünk csupán. Ekképp pedig lóvét hoztunk ide, az isten háta mögé, s mivel az ő jelenlétében ezen a helyen nem a vélhetően szép táj, hanem épp a lóvé motiválta, beengedett. Hívom a lányomat, mondta, az jó lesz, ha nem ideges alkat szintén, kezicsókolom. A gondnokként működő papa is megjelent a recepciós-felszolgáló kicsi lánnyal egyetemben, amiből is kivilágott, egy összehangolt családi vállalkozás vendégei, áldozatai, ne adj' isten, kárvallottjai vagyunk, amelyhez a vacsoránál külső tagként, méltósággal csatlakozott Luí, a telepített sióktató. Hát, az egy fazon volt: olyan önérzetes, eredeti sportsman, szakmai alapon. Avval kezdte, mialatt a hazulról hozott pálinkát, bort, dobozos sört, Unikumot, vodkát, Tequilát és whiskyt előpakolták időközben megérkezett turnustársaink, hogy a síelés mint sportág egy vaj színű árnyalattal többet jelent, mint hogy a sportolók mondjuk: kora reggel, mint az állat, leittasodjanak, oszt' egész álló napon át dőljenekboruljanak ott neki. Ezt csak azért mondja, fűzte hozzá türelmesen, beszédes pillantásokat lövellve az asztalokon egyre csak növekvő üvegmennyiségre, mert a ma távozott turnus több tagja is e téves sportértelmezés talaján végezte nála az egyhetes síiskolát, megsokszorozva ebből kifolyólag a hegyimentők mindennapos feladatát. Még többet mond, fűzte hozzá a hangját csöppet felemelve: úgy is fogalmazhatna, hogy kizárólag értük élt, velük foglalkozott hét álló napon át az egyébként, megjegyvezné, jól kiképzett mentőcsapat. Az egyik sporttárs, a példának okáért, folytatta az elméleti felkészítést, hat és fél órát töltött, amíg felcsörlőzték, a szakadékos fenyőerdő mélyén; azért találták meg egyáltalán, mert annyira részeg

volt, hogy végig énekelt. Ennél a mondatnál lelassultak kicsit az üvegek nyakát tekerő mozdulatok, de aztán folytatták a magyarok a munkát, ha már befizettek, rendületlenül. Tisztán látszott, a fele a negyvenből fel se kel már másnap, jó dolgok lesz a sisulin, néztem a kölykökre, csak veletek fog Luí bácsi foglalkozni, gyerekek.

*

Az ébredés, az olyan volt, mint amikor túljutott a Diósgyőr a KEK-ben az első fordulón: nem hiszed el, hogy ez valóság, nem hiszed el, hogy ez megtörténhetett, nem hiszed el, pedig láttad, hogy Tatár a 78. percben berúgta a skót kapusnak, ahogyan kell.

Tatár Gyuri megérkezett, / kivetjük az Unitedet, / ez a helyzet, nincs cicó, / pucolj' szoknyás fasszopó.
Néztem balra, néztem jobbra az ablakból, miközben a háromezres hegyek között küzdötte felfelé magát a nap. Kristálytisza zuhatagok, feljebb gleccserek; a ház mellett közvetlenül négyféle felvonó, arrébb a gyerekpályák gumivárral, ötméteres felújít mesefigurákkal, hogy a lábuk között átsíeljenek. Az utakon, hiába készültem, szó nem volt hóláncról: itt hetvencentis porhó, hóágyúkkal, lánctalppal megdolgozva mindenütt. Reggeli után Luí bácsi elvitte a gyerekeket, meg a három oktatásra vágyó, botladozó másnapost, magunk pedig beültünk a liftbe, s vitettük magunkat jó negyven percig fölfelé. Ott kiszálltunk és körülnéztünk a szikrázó napsütésben, olyan volt teljesen, mint a repülőn. Néhány kilométerrel lejjebb a tömött felhőtakaró, körben meg kiállnak belőle, ameddig ellát a szem, az Alpok csúcsai. Lecsusszantunk, s alighogy megálltunk, a fenekünk alá fordult a hatülékes felvonó. Mielőtt ez dicsekvésnek hatna, s nem az domborodna ki, ami a lényeg, az elemi meglepetés, elmondanám, hogy nézett ki Bánkúton, vagy Bükkszentkereszten 1978-ban egy síelés, feltéve, ha felfért az ember a buszra a Búza téren, s egy havas vasárnapon véletlenül feljutott. (Az Avast, azt azért nem említem, mert ott végtelenül egyszerűen zajlott az ügymenet: ha léccel jelent meg valaki, azonnal leverték, ne csalinkázzon ott a normális szánkózók között. Az igazi királyok persze a "lábások" voltak: ráállt a csávó a lejtőre simára koptatott, hártavékony talpú félcipőben, szájában füstölő spanglival, oszt gyerünk - pár másodperc múlva már odalent a völgyben hullámzott utána a piros-fehér sál.) Beállt a körülbelül százemberes sorba, s másfél órát araszolt. Ha odaért jégbe fagyva az úgynevezett felvonóhoz, akkor következett a dolog lényege: a csuklóra tekert kampóval el kellett egy olajos drótot bokamagasságban boszorkányos ügyességgel és szertornászra valló, hajlékony derékka kapnia. Hogyha ez sikerült, az összes létező izmot megfeszítve, egyfajta egészen különös, utólag rekonstruálhatatlan, helyzetspecifikus, teljesen görnyedt testtartásban, örült összpontosítással kellett a vontatásra koncentrálnia, merthogy a haladás váltakozó ritmusban zajlott: néha hatalmasat rántott a kötél, ha meg éppen feltekert egy testet, megállt, mert a halott beszorult. Mindeközben kétpercenként elképesztő sebességgel száguldanak vele szembe háttal, még gyakrabban fekve, a felvonóból kiesők - a kövérebbje ötöt-hatott is vitt magával, de hiteles szemtanúk: szerint tizennégy volt az abszolút rekord. Abban a ritka esetben, ha végkimerülésben, remegő, véresre horzsolt lábbal, a vashuzal által hippisen rongyosra, más esetben tarzánosan foszlányosra tépett nadrággal feljutott a hegyre, egyáltalán nem kívánt már lesiklani, de hát úgy mégiscsak hamarabb volt elérhető a kocsma, mint gyalog. Sietni viszont a pályát tarkító füves területek okán ekkor sem volt célszerű - ötször annyi baleseti ambulanciát is eltartott volna Miskolcon az a sok nyílt törés. Ezt a háztól számítva mintegy négy-, a pálya aljától pedig olyan kétórás embertelen küzdelem árán kicsiholható másfél perces, állandó halálfélelemben zajló úgynevezett élvezetet az egyetemi sítáborok inkább a nemi, mintsem a sportélet irányában mélyítették tovább, úgyhogy tulajdonképpen fogalmam sincs, mitől síelek viszonylag jól, de azt tudom, hogy a mostani, s a síeléshez köthető eddigi tapasztalataimban pusztán a síléc volt közös. Mondhatni, hogy most jöttem rá, öregem, hogy is néz ki egy síelés voltaképpen, rendesen. Hogy miről szól ez valójában, mi ebben a jó.

*

A stúdiónak is nevezett egy légterű apartmanban pedig az a jó, hogy az ember este nem dohányzik, nem beszélget, s nem paráznalkodik. Lecsatoltunk négykor az ajtóban, s mire leálltak a *Der Gipfellaft dich grüflen* feliratú kabinok, és lezajlott az érkezéskor is megcsodált elnéptelenedési folyamat, vízszintesben volt az egész család, s kizárólag ásítózás volt programon. Csak kihúzzuk vacsoráig, édes istenem. A mentők lehozták az utolsó testet is a bámulatos, hálózásokkal kombinált hordágyukon, kikapcsolták a szobánk alatt levő irodában a pályarendszert figyelő monitorokat, s a mai napot kitárgyalva elindultak ők is valahová lentre, hazafelé. Abban a szűrásban kigyúltak a háznai méretű lánctalpasok reflektorai, felzúgtak a motorok, hogy a karbantartók hajnalig egyengessék, simítsák, puhítsák a hóállományt. Mi lehet egy olyan helyen, gondolkoztam, ami rajta van a térképeken. Milyen lehet egy drága, népszerű síparadicsom. Valószínű, felcsatolja néhány szolga a lábakra a lécet, eltolnak a felvonóig, besegítenek, majd lefelé, menet közben, a tested előtt hátrafelé hókézve ki-elégítenek. Ha megállsz szusszanni, melléd siklik tálcáján egy sörrel a fiú. De nekem jó volt az is, maximálisan, hogy az ablakból a szomszédos söröző *Gösser* feliratú neonját nézhetem, miután elaludtak a gyerekek, hisz sosem láttam még olyan kocsmát, ahonnan abszolút mértékben hiányzik az emberi tényező. Ide ugyanis egy hét alatt nem ment be senki, így logikus módon ki se jöhetett. De hát ki is ment volna: a szolid, ugye, nem megy, annak elég, ha nézheti, a kollegák meg csomagoltak, kitarított az otthoni. Ejmimimimimimi, ejmimimimimimi, szűrődött át az étteremből, mikor éjjeli fél kilenckor lefeküdtem, s ez így ment napra nap - csak Luí szakmai önérzete háboroghatott forgolódás közben, hogy három zsenge korú szorgalmason kívül ebben a turnusban sem sikerült az égvilágon senkit síelni megtanítania.

